

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NR. NISSUM HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

8. klasse i Norge. Foto: Mette Mosegaard

Marts 1988 · 80. årgang

2

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

Lindskov Rasmussens andagt

ved jubilæumselevstævnet søndag den 1. november 1987

Tak fordi jeg må være med her i dag, og dermed har lejlighed til at overbringe min gamle skole min hjerteligste lykønskning i anledning af jubilæet. Jeg er glad for at kunne være med i hvert fald i tre dage. Jeg har også kunnet være med i gudstjenesten her til morgen. Jeg er glad og taknemmelig for, at jeg sad lige foran fire nuværende elever, som sang så dejligt. Det var en stor oplevelse.

Det var også en stor oplevelse at være i kirke og oven i købet opleve en barnedåb, for det gik sådan i de år, vi fik lov at være her i Nr. Nissum, at vore to børn blev døbt i Nr. Nissum kirke. Det var derfor et stort minde for mig. Det var også et stort minde at være sammen med en hel masse elever her i eftermiddag.

Det faldt i min lod at være højskolelærer bl.a. i historie og i litteratur, og jeg drister mig til bare at bruge et lille bitte øjeblik.

Det at være lærer i danmarkshistorie, det betød jo, at vi også fik lejlighed at fortælle historie, som vi selv havde oplevet, noget, som havde været nær på os. Det er også et stykke danmarkshistorie, at vi er sammen her i øjeblikket.

Men der var en dag – det var den 10. april 1940. Jeg var KFUM-sekretær i Haderslev. De tyske soldater var kommet dagen før. De færdedes på KFUMs soldaterhjem – danske og tyske soldater imellem hinanden. Der var trængsel, og derfor måtte jeg, der bare var civilisten, også hjælpe til. Og der stod jeg og skænkede kaffe og delte wienerbrød ud, og så stod der pludselig en tysk soldat overfor mig, en af de grønne, en af dem, der var kommet dagen før – en som vi altså i en vis forstand kaldte en fjende. Han pegede over på mit jakkeopslag, hvor jeg havde et KFUM-lemblem, og så sagde den tyske soldat – selvfølgelig på sit sprog: »Jeg er også KFUM'er«. Det gav et chok her-

inde i én. Man føler ham som national fjende, og samtidig siger han så nogle ord, der betyder, at han og jeg er sammen i et stort kristent fællesskab.

Han kom og besøgte mig dagen efter. Han var et meget tiltalende menneske – købmands-søn fra Hamborg. Han havde sit Ny Testamente i lommen, han kunne også bruge det, og vi kunne tale samme om det. Vi kunne også bede sammen. – Så blev jeg pjok nervøs, for jeg tænkte: Hvad vil nu vore pensionærer tænke. Men så sagde Schmidt – en af pensionærerne: Det er da en selvfølge. Du er sekretær i et internationalt fællesskab, og så har du bare at betjene ham også! Det var jeg glad for.

Men den næste dag stod han igen ved siden på KFUMs Soldaterhjem, og vi vekslede nogle få ord, men pludselig stod der en ved siden af ham, som gerne ville med i samtalen. Han var en helt, helt anden. En tysk soldat, der havde været på østfronten, hvor han havde gjort felttoget med ind i Polen. Nu kunne han fortælle, og han gjorde det med stolthed og glæde, om nedskudte bygninger, om sønderknuste byer, om døde mennesker og om mennesker der føres bort til, ja, det vidste vi så ikke dengang, men førtes til koncentrationslejre.

Og så stilles det spørgsmål – og det spørgsmål stilles hver gang man som kristen arbejder med historie. Hvad er egentlig et menneske: Var *det* et menneske? Eller var *det* et menneske?

Jeg fik også lov til at være lærer i litteratur. Jeg husker en litteraturløse, hvor jeg fortalte Henrik Ibsens Peer Gynt. Jeg oplevede, hvordan den norske bondegut, Peer, på grund af sit plaleri og sin fantasi havner nede i Dovregubbens hal. Det vil sige, at han forsøger på at blive svigersøn hos selve troldeenes konge. Så si-

ger troldekongen til Peer: Hvad er forskellen på mennesker og trolde. Peer mente ikke, at der var nogen stor forskel. Jo, sagde trolde, derude blandt mennesker under den skinnende himmel hedder det: *Mand, vær dig selv!* Men herinde i troldenes flok hedder det: *Trold, vær dig selv nok!*

Peer var jo på frierfodder, og han fik bundet en hale på bagdelen, endda med en gul sløjfe. Peer kunne godt forstå, at noget var galt, at han var lige ved at blive gjort til dyr og så siger han – og det har stadig bud til os: Vil I kræve mer' af mig? Kræver I også min kristenmandstro?

Næh, siger trolde, troen, den går fri. Det er skorpen og snittet, det kommer an på. Hvis bare vi er ens i klæ'r og lader, så må I gerne kalde for tro det, vi andre kalder rædsel. Og så ved I godt, og det tror jeg godt, I kan forstå, at bare sådan et glimt giver meget stof til tanke og meget stof til samtale.

Men min opgave som lærer på dette vidunderlige sted, det var også undertiden at få lov at holde aftenandagt. Og de var mange og de var forskellige. Men det, jeg tænker på nu som mindernes skat, er, når man var på vej ned ad trappen, så stod der pludselig en elev, der sagde: Har du tid lidt?

Det at være på højskole og efterskole, det var ikke bare det at stå på en talerstol, at holde en andagt eller holde en bibeltime, men det var også det store – og det takker og priser jeg Gud for – at jeg også fik lov at være ham, der bare skulle lytte til en samtale, hvor et menneske, der til daglig syntes så munter og frisk, også havde en anden side, som åbenbares i sådan en time.

Jeg skal prøve at samle det hele sammen. Da jeg fik at vide, at jeg skulle afslutte her, tænkte jeg straks på orde'ne over indgangsdøren: *Bed og arbejd.* Det skal du selvfølgelig tale om. Men så lod jeg mine tanker gå videre: Hvad var det så egentlig, vi lærte at bede om. Vi bad vel dybest set om, om vi alle kunne opleve med hele vores personlighed det, der blev os fortalt, når vi havde bibelhistorie.

Sådan kan det udtrykkes!

Sådan oplever vi det i kirken, og sådan oplever vi det i prædiketeksten til juledag, hvor det hedder: – og vi så hans herlighed, fuld af nåde og sandhed! Hvad er herlighed? Vi moderne mennesker har så travlt, vi jager afsted. Men hvad er herlighed?

Se det var ved begyndelsen, men hen imod slutningen står der fortalt, at der kom et par grækere der gerne ville tale med Jesus. De henvender sig til Filip, som så sammen med Andreas går til Jesus. Så siger Jesus: Nu er timen kommet, da menneskesønnen skal herliggøres.

Og når jeg sidder og læser det, tænker jeg: Så, nu må det komme: Herligheden. Så siger Jesus: Hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver der kun det ene, men hvis det dør, da bærer det megen frugt.

Herlighed – hvad er herlighed? Hvis vi skal forstå det – ja, så er herlighed det, at Jesus blev menneske og kom ind i vores verden, blev tjener for os og frelser for os, ja, udtømte sin guddomsværdighed til sidste trævl for at frelse dig og mig. Amen.

(Ref. Bjarne J.)

VORGOD STÆVNE

*Aftenfest i Vorgod missionshus
lørdag d. 26 marts kl. 19.30*

Program:

Tale
Underholdning v. Vorgod KFUM og K
Kaffe
Afslutning v. Nr. Nissum Høj- og
Efterskole

Om eftermiddagen dyster elever fra vores nuværende elevhold mod hold fra Vorgod KFUM Idræt i forskellige idrætsgrene i Vorgod-Bardehallen.

Programmet vil også indeholde en gymnastikopvisning.

HJEMME FRA SKOLEN

Februars sidste dage er omskiftelige. I går blå himmel, sol, lærkesang – i dag sender blæsten de store snefnug hastigt af sted.

De første par uger i denne måned blev for 9. og 10. klassernes vedkommende anvendt til at snuse lidt til erhvervslivet. For mange elever er det et kærkomment pusterum i det daglige skolearbejde, men det er sandelig en udfordring i forhold til det at afprøve egne evner, kræfter og lyst. Uanset hvilke erfaringer og oplevelser, man kommer tilbage med, er perioden ofte et fingerpeg om de næste 4-5 år i de unge menneskers tilværelse.

8. klasse drog glade og forventningsfulde til Norge den 30. januar tidligt om morgenen. Turen gik til Rauland, som ligger 190 km nordvest for Larvik. Her boede vi i hytter og sørgede selv for forplejningen.

Humøret steg adskillige grader, da vi nåede så langt, at vi kunne boltre os i masser af sne. At sneen også var blød, var vi taknemmelige for! Det kom forresten til at gå ret kvikt for eleverne det med at stå på brædderne. Mange blev helt bidt af det og dristede sig ud på længere ture – 20 km – flot, flot!

Aftenunderholdning, sang, hygge, kagespisning og afslutning i hytterne var også en væsentlig del af turen. Alle tog en tårn og ydede deres til, at ugen blev en uforglemmelig oplevelse.

Rydhavefesten blev afholdt netop i den uge, hvor 8. klasse var i Norge, men de øvrige elever fik en god og sjov aften sammen med andre efterskoleelever.

Vores egen fastelavnsfest blev afholdt 11. februar. Også i år havde fantasien rigtig været i

Foto: Mette Mosegaard.

Foto: Lisbeth Bork.

sving, og der var naturligvis præmier til de bedst udklædte.

Ugen efter vinterferien blev der trænet bravt til to store arrangementer, nemlig DM i fodbold for efterskoler i Vejle og gymnastikstævne i Hammerum – begge dele foregik 27. febr. Fodboldfolket klarede sig godt, idet både pige- og drengeholdet fik fine placeringer ved stævnet, hvor der var fest og stemning hele dagen. Alle nåede derefter at komme på gulvet til gymnastikopvisning i Hammerum. Eleverne ydede en stor indsats den dag – tak for det! I øvrigt er det rart at hilse på tidligere elever og deres forældre ved sådanne arrangementer.

Man kan godt blive lidt forpustet ved at lade øjnene løbe hen over kalenderens notater for kommende måneders arrangementer, men vi håber det hele kan afvikles i et tempo, som gør det muligt for os at få sjælen med.

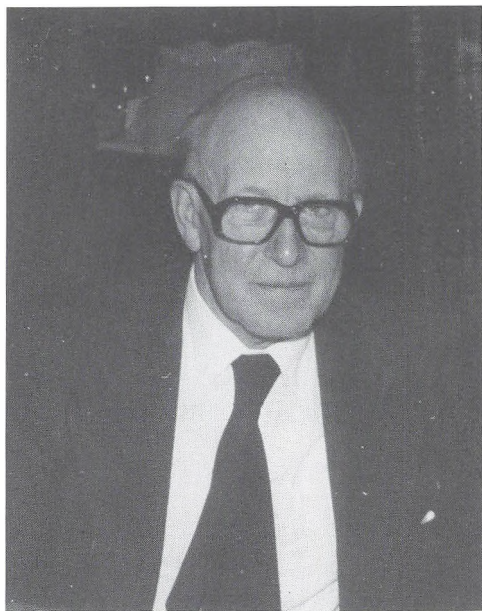
Birtha Hansen

Kalender

26. marts	Nissumstævne i Vorgod.
12. maj	Forældredag.
14.-17. juni	Firedagestur.
18.-23. juni	Førjunior kursus.
2.-8. juli	Forbundscamp.
22.-30. juli	Sommertur til Normandiet. (Overtegnet).
6.-12. aug.	Sommerkursus (Program under udarbejdelse).
15. aug.	Skolestart.
27.-28. aug.	Sommerelevstævne.

Hans Lindskov Rasmussen

F. 16.11.1913 – D. 8.2.1988

Lindskov sluttede sit sidste julebrev således:

»Efter jul kommer nytår! – Her fra min stol kan jeg se Fredens Kirke – min konfirmationskirke. Tre af dens klokker synger:

»I den treenige Guds Navn – kalde vore trende Tunger – til Arbejd, Hvile og Helgen Fred«.

Anede Lindskov, at snart ville klokkerne kalde til fred? Jeg tror det. Et andet sted i brevet hedder det:

»Klokken kalder til tak og lovsang, og jeg synes jeg har så meget at takke for. Jeg savner Gudde! Minderne er mange og er en skat så stor. Og ind i mindernes strøm ligger den grundvold, som Gud gav os at leve på – skænket os i julen, påsken og pinsen«.

Taknemmeligheden lyser også ud af ordene fra samme brev:

»Gennem det forgangne år har jeg oplevet så meget smukt og modtaget så megen hjælp og godhed. Jeg takker for gode kår og for mange dejlige opgaver, givet mig i et rigt fællesskab«.

Af de mange dejlige opgaver, som Lindskov så hen til at udføre, var også, at han havde lovet at prædike den 25. februar 1988 i Nr. Nisum, og der var mange, der havde glædet sig til at høre ham netop fra prædikestolen. Utallige gange har vi hørt højskolemanden Lindskov fra talerstolen holde foredrag om emner fra litteraturens, historiens og menneskelivets verden. Denne gang skulle det være forkynderen, præsten, vi skulle høre, men Lindskov var nu altid forkynderen, uanset hvad emnet drejede sig om, for han anskuede alting med troens øje, og derfor blev enhver tale også en efterlevelse af ordene fra sangen: »Fortæl det gamle budskab, det bedste, som jeg ved, om Jesu magt og nåde, om Jesu kærlighed«.

Men Lindskov gled stille ind i døden 8. februar 1988. Nogle få dage forinden havde han været ovre i sit gamle sogn for at opfylde et ønske fra en ven om at medvirke ved dennes begravelse.

Det sidste minde om ham for os på Nr. Nisum Høj- og Efterskole blev hans stærke medleven i 100 års jubilæet, hvor han to gange fra talerstolen prægede os, og hvor mange gamle elever fik en god snak med ham. Mange fik forhåbentlig også sagt tak for, hvad han har givet dem gennem undervisningen og i personligt samvær. Hans egen glæde kommer til udtryk i et efterskrift i julebrevet, hvor han skriver: »Tak for denne smukke og gode fest. Årets

helt store oplevelse! Traf mange tidligere elever – også to, som har hjulpet os på »Breidablik«, mens vore børn var små«.

Lindskov gav Nr. Nissum Høj- og Efterskole 11 af sine bedste år – fra han var 36 år, til han blev 47 år. Han tiltrådte, da Anders Kristensen i 1949 blev forstander, og efter at være blevet tilknyttet højskolerne i Løgumkloster og Tommerup og også senere som præst i Højrup og som pensionist i Odense bevarede han kontakten til Nr. Nissum gennem jævnlige besøg, deltagelse i elevstævner og som taler. Han var velset og afholdt i alle kredse. Hans evne til at komme mennesker i møde var stor, og en samtale eller et samvær med ham blev aldrig noget ligegyldigt eller tomt, men fik altid præg af ånd og kultur, fordi han formåede at berige os andre gennem sin store viden og sit følsomme og medlevende sind. Der var åndelig talt altid højt til loftet og vidt til væggene, der hvor han slog sig ned og deltog i samtalen, hvad enten det var mellem unge eller ældre.

Efter begravelsen på kirkegården i Odense var der mindesamvær på Tommerup Efterskole. Mange talere havde ordet for at takke for, hvad Lindskov havde betydet for dem personlig eller for den gerning, der var øvet i vidt forskellige sammenhænge rundt om i vort land.

Forstander Thomas Mogensen tolkede, hvad Nr. Nissum Høj- og Efterskole og Nissum sogn havde mistet ved Lindskovs bortgang. Han udtalte bl.a.: »Lindskov kom gerne til Nr. Nissum, og vi så ham gerne iblandt os. Det var aldrig kedeligt at være i hans selskab; det kunne være varieret som et eventyr. Mange gamle elever har givet udtryk for, at de bedste timer, de havde oplevet, var med Lindskov i litteratur- og fortællertimerne. De var som lys og salt i den allersandeste betydning. Disse timer huskes stadig, og der tales stadig om dem, og de vil aldrig glemmes og heller ikke ham, der gav dem oplevelsen. Eventyr glemmes aldrig. Eventyret om Lindskov glemmes heller ikke, og mindet om ham vil altid stå lyslevende på Nr. Nissum Høj- og Efterskole og i Nr. Nissum sogn«.

Lindskovs højskoleelev fra 1957, Ruth Lydia Møller, gav ligeledes i en personlig præget tak udtryk for, hvad Lindskov havde betydet for hende og hendes kammerater og nævnte, at Mads Niensens sang:

»Der er nogle, der bestandigt går,
som de gik kongebud...«

med rette kunne siges om Lindskov.

Møller P. udtalte: »Lindskov var en af de betydeligste af det kuld af højskolelærere, der startede i slutningen af 40'erne. Han var et fint menneske, en inspirerende lærer, og han havde altid noget godt og værdifuldt at bringe. Jeg vil takke for et bekendtskab, der blev til venskab, og jeg vil mindes lange samtaler om de unge, om litteratur og kristendom og om, hvordan vi skulle få det kristne budskab bragt frem«.

Til slut i dette mindestykke skal der gives en prøve på Lindskovs fortællermåde. Til en H. C. Andersen-aften på Fårevejle Højskole havde jeg bedt ham tale over emnet »Eventyr og virkelighed«. Under talen blev følgende noteret ned:

»Er eventyret egentlig så fantastisk som vi gerne vil gøre det til, og er virkeligheden ikke mere eventyrlig, end vi i almindelighed tænker? Man kan sige det med H. C. Andersens egne ord: »Min digtning er et stort, strengt, sandhedskærligt billede af livet«. Vi nikker et ja, for det kan igen og igen erfares: at vel kan magt og brutalitet hovere og tyrannisere; men kunstånden – alt det skønne, sande og gode i livet – går igen og sejrer til sidst. Eventyret med sine tanker om livets love siger os ofte nogle ting, som er værd at huske i en tid, hvor virkeligheden er ved at løbe fra os. »Svinedrengen« har modsat de fleste eventyr en uhyggelig slutning, fordi der er tale om mennesker, der for en høj pris fornedrer sig for at få del i det uægte. For hundrede år siden blev der sagt, at der vil komme en tid, hvor forundring og lidenskab vil dø, og hvor de lærde vil diskutere betydningen af ordet at elske«.

Mon vi ikke er et godt stykke inde i denne virkelighed, hvor mennesket kun er et forbrugsvæsen, et driftsvæsen og derfor en fejlkonstruktion. Mennesket er en blanding af ånd og støv, og derfor skal det leve af Guds ord. Guds kærlighed vil altid være den stærkeste magt. Denne kærlighedens genskaber magt er på mesterlig måde tolket i eventyret »Det utroligste«.

»Den, som kunne gøre det utroligste, skulle have kongens datter og det halve kongerige«. – både unge og gamle kappedes for at finde på; men da dommerkomiteen skulle træffe sin afgørelse, var alle enige om, at prisen skulle tilfalde en god og hjælpsom ung mand. Han havde skabt et smukt og sindrigt stueur, der ved hvert klokkeslag viste levende billeder. Det var en troens og poesiers billedbog, der med sin skønhed og alvor talte til alle mennesker.

Moses skrev troens første bud: Der er kun én eneste sand Gud. – Adam og Eva mødtes i Paradis. De hellige tre konger kom med deres kostbare gaver. Så fulgte de fire årstider og lige efter de fem sanser. Seks var en spiller, der kastede terning. Syv kunne opfattes som ugens dage eller de syv dødsynder – og de var ikke lette at skille. Klokken otte kom et helt munkekor og sangottesang. Astronomi, historie og teater var repræsenteret ved de ni muser. Moses kom med de ti bud, og klokken elleve legede børnene »Bro bro, brille!« Sidst kom vægteren og sang: »Det var ved midnatstide, Vor Frelser han blev født«.

Det er et mageløst kunstværk. Men netop som afgørelsen skulle falde, kom en lang, knoklet kraftkarl og huggede kunstværket i stykker med sin økse. Alt blev ødelagt.

»Det kunne jeg! Jeg har gjort det utroligste!« – »Ødelægge et sådant kunstværk!« sagde dommerne, »ja, det var det utroligste!«

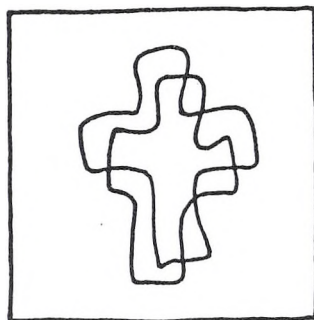
En lov er en lov, og kraftkarlen skulle have prinsessen. Men netop som vielsen skulle tage sin begyndelse, sprang kirkedørene op, og hele urværket kom marcherende og stillede sig mellem brud og brudgom.

»Døde mennesker kan ikke gå igen, det ved

vi meget godt; men et kunstværk kan gå igen, legemet var slået i stykker men ikke ånden. Kunstånden spøgede, og det var ingen spøg.«

Hvert af billederne dømte nu kraftkarlen, og til sidst blev prinsessen viet til den rigtige – ham som havde skabt kunstværket. »Alle glædede sig, alle velsignede ham; der var ikke én, der var misundelig. – Ja, det var det utroligste.«

Poul Jeppesen

Adresseforandringer

- 29-30 Niels Chr. Hougaard, Chr. Thistedsvvej 1, Hvornum, 9500 Hobro.
- 1946 Thea Hedegård, Skalmstrupvej 17, 7850 Stoholm Jyll.
- 53-54 Niels Jensen, Skautrupvej 21, Tvis, 7500 Holstebro.
- 53-54 Carl Pedersen, »Mosetoft«, Neesvej 11, Nees, 7570 Vemb.
- 65-66 Karl Erik Nielsen, Hjarup Byevej 21, 6580 Vambrup.
- 1972 Jens Kr. Mundbjerg, Birkevej 32, Feldborg, 7540 Haderup.
- 78-79 Birgit Nielsen, Volden 9, Skelhøje, 8800 Viborg.
- 80-83 Lene Østergaard Jensen, Lottesvej 8, 1.th, 8220 Brabrand.
- 81-82 Erik Kallehave Kristensen, Lollandsgade 17, 1.sal, 7430 Ikast.
- 83-85 Merete Toft Christensen, Brændgårdvej 18, 7400 Herning.
- 84-85 Louise Pedersen, H. C. Ørstedsvvej 111, st.tv, 7400 Herning.
- 85-87 Jette Malmkjær, Postboks 155, 6950 Ringkøbing.
- 85-86 Karen Sahlholdt, Postboks 155, 6950 Ringkøbing.

CHRISTA OUSAGER HANSEN

»Dida«

(Første afsnit i februarnummeret 1988)

Sygdom og død

Christa Ousager Hansens tid i Sweihwa blev kun af kort varighed – 3 uger. 8 dage var hun i arbejde. Søndag d. 28 april 1935 følte hun sig ilde tilpas. Hun tog ikke meget hensyn til det, da hun mente, at det bare var lidt træthed. Dog kunne hun ikke gå alene hjem fra missionær Marius Jensen, hos hvem hun var i besøg. Fru Jensen fulgte med hende og hjalp hende. De følgende dage kunne hun dårligt røre sig. Lægen var i begyndelsen ikke rigtig klar over, hvilken sygdom det drejede sig om, men det viste sig at være blodforgiftning, men hvordan hun havde fået den vides ikke. Nyrerne blev stærkt angrebet og det var tydeligt, at menneskeligt set var der ingen redning for hendes liv. Hun tumlede meget med ængstelige tanker, der bl.a. gik ud på, om Gud ville forskyde hende, da hun knap nok havde fået begyndt sin gerning. Oline Meinertsen kunne dertil svare: »Nej! Han vil kun drage dig tættere ind til sig!« – og frk. Ousager kunne så hvile i dette, at hvad der end måtte ske, var det godt. Hendes tanker var mest hos moderen, og hun bad Oline Meinertsen skrive meget nænsomt hjem om sygdommen.

Smerten blev stærkere og stærkere, og engang råbte hun: »Aa, Gud, hjælp mig ikke at vanære dit navn ved ikke at kunne tåle lidelsen. Jeg beder ikke om at blive fri for den, men om, at du vil hjælpe mig igennem«. – Denne bøn blev hørt! Hun blev stille i lidelsen og taknemlig for hver lille ting, der blev gjort for hende. En mindre operation lettede hende lidt, og hun bad, om man ville skrive til moderen, at nu var der ingen fare mere. Sandheden var dog, at sygdommen skred hurtigt frem og bedøvede hende en del. De sidste tre timer vidste

hun ikke noget. Med et fredfyldt smil sov hun ind i døden d. 4. maj 1935.

Begravelsen

Da kirkegården i Sweihwa ligger ret langt fra byen og dengang nærmest kun var en mark, blev det bestemt at føre frk. Ousager til Harbin og begrave hende der. Inden hun blev lagt i kisten, blev der holdt en andagt på dansk. »Frelseren er mig en hyrde god...« blev sunget. Kinamissionær Marius Jensen talte ud fra den 23. Davids salme. Efter bønnen blev »En liden stund i rosens lund« sunget. Den dag, begravelsen skulle finde sted, samledes man i haven til andagt. Der blev sunget på kinesisk »O, Gud ske lov, det hjemad går...«. Marius Jensen talte over ordene fra Hebræerbrevet kap.11, vers

Ved Christa Ousager Hansens åbne grav – Af danske missionærer ses Marius Jensen, Aagaard Poulsen, Høgsgaard, alle i præstedragt. Endvidere dr. Nielsen, Oline Meinertsen, frk. Schmidt, fru dr. Nielsen.

13-16, hvor der bl.a. står: »I tro døde alle disse (Noa, Abraham, Sara) uden af have opnået, hvad der var forjættet, men de så og hilste det i det fjerne og bekendte, at de var fremmede og udlændige på jorden ...«. Til slut blev sunget salmen: »Mit hjem er ikke her, det er oventil«.

75 voksne og børn fulgte kisten til jernbanen, og hele vejen blev der sunget salmer om himmelhjemmet. Undervejs mødte følget et kinesisk begravelsesoptog med fyrværkeri og højrodet gråd. Denne kontrast virkede stærkt.

Da de kom til kirkegården, ringede kirkeklokkerne, hvilket sjældent skete i den store by, men det passede så smukt ind i en dansk begravelse.

»Så tag da mine hænder ...« blev sunget på kinesisk, og kinamissionær Aagaard Poulsen, dimitteret i 1902 fra Nr. Nissum Seminarium og dermed elev af Ad. L. Hansen, talte over ordene fra 1. Peters brev, kap. 1, vers 3: »Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde«.

Jordpåkastelsen forrettede missionær, pastor Jens Høgsgaard. Pastor Høgsgaard skri-

ver, at det skete på 36 års dagen efter den søndag, da Christa Ousager Hansens fader, Ad. L. Hansen, havde konfirmeret ham i Nr. Nissum kirke.

Til slut blev to af Christa Ousagers yndlings-salmer sunget: »Det koster ej for megen strid« (578 i D.S.) og »Midt igennem nød og fare« (566 i D.S.).

Den kinesiske dr. Wei udtalte: »Hun var jo en af vore; thi hun kom for vor skyld«.

Oline Meinertsen udtrykte sig sådan: »Frk. Ousager sagde engang, at hun kom til Kina for sin egen skyld; men jeg ved, hun kom der også for min skyld«.

Mindeord

Formanden for Det danske Missionselskab – D.M.S. – pastor Busch, slutter sin nekrolog over Christa Ousager med ordene:

»Rig er den Gud, hvis hun var, og hvem hun ville tjene, rig i at føre hende gennem en udmærket uddannelse, og da tjenesten så skulle begynde, – så kaldte Han sin tjenerinde ind til den højere tjeneste. Rig på midler, men underlig i sin førelse, uransagelige er Hans veje,

Kisten føres til gravstedet.

Hans råd udgrundelige. Jeg havde ventet mig så meget af frk. Ousager Hansens tjeneste, D.M.S. til gode; jeg forstår selvfølgelig ikke, at hendes jordeliv skulle afsluttes, men jeg ved, at således var det »Faderen velbehageligt«, og jeg tror, at således var det bedst for vor kære dygtige og i virkeligheden ydmyge frk. Ousager Hansen.

Velsignet være hendes minde!

Moderens tak

»Min og mine børns dybtfølte og hjerteligste tak for den store kærligheds og offervillighedens tjeneste, der blev ydet min elskede datter og vor kære søster under hendes sygdom, død og begravelse, først i Sweihwafu og derefter i Harbin. Også min kærligste hilsen og tak sender jeg til menigheden i Chinchou, hvor hun var så længe og oplevede så meget, og ikke mindst takker jeg venner og medarbejdere i Antung, til hvilket sted hun følte sig knyttet og kaldet til at øve sin fremtidige gerning, om Herren havde villet det således.

Ligeledes takker jeg så meget missionærerne Aagaard Poulsen, J. Høgsgaard, M. Jensen og dr. Nielsen for deres kærlige medvirken

ved hendes begravelse. Først og sidst takkes dog frk. Meinertsen for hendes opofrende kærlighed og trofaste venskab mod min elskede »Dida«.

Thora Hansen og børn.
Troelstrupvej, Haslev.

Poul Jeppesen

Tak for værdifulde oplysninger fra D.M.S.s forlag og for breve og billeder udlånt af Christa Ousager Hansens familie.

Gravstedet i Harbin.

LIVSTRÆET

Som jordemoder må man være stolt – tænk at bære et emblem med et billede af livets træ. Endnu mere fascinerende bliver det, når man tænker på, at modellen til træet er en moderkages blodkarsystem; det er tegnet så forunderligt som et træ med mange grene og tusind småkviste. Alle mener vel, at netop dette træ er værdigt at blive smykket med navnet »livets træ«, når man tænker på, at det – endda helt bogstaveligt – fylder et lille menneske med næring og livskraft.

Inger Øby Pedersen

blev præsenteret
i sidste nummer af vort blad

Træet som billede hvisker vel altid et eller andet til os, – noget gror, er i vækst, rækker sine grene længere end forstand og menneskeliv. Jo der er et eller andet, der fremkalder tryghed og ærbødighed.

Martin A. Hansen fortæller i »Orm og Tyr« om, hvordan træet i folketroen er kendt som helbredende kraft, senere som en repræsentant for forfædrene i skikkelse af gårdens – eller landsbyens træ; forfædrene var så håndgribeligt at finde her, at enhver, der krænkede helligheden ved f.eks. at hælde kogende vand på træets rødder, måtte bøde derfor ved at miste et barn eller den bedste ko.

Er det mon tanker om træets væsen, asken Ygdrasil eller Livets træ fra skabelsesberetningen, der har inspireret Grundtvig til at skrive om påskemorgen: »Da livstræet fæsted i graven rod«. (Man kan næsten fornemme, hvordan livet slår sin rod-klo i døden!)

Der findes en smuk legende om livstræet. Den fortæller, at Eva, netop da Gud måtte vise mennesket bort fra Paradishaven, tog et par frø af livets træ, så havde hun dog en rest med sig fra livets land. Da Adam blev begravet på Golgatas høj, puttede hun de små frø i hans øjne. Af de frø voksede et mægtigt træ, og af dette blev Jesu kors sidenhen lavet; da kan man vel i sandhed tale om, at livstræet fæstede rod i graven og åbnede adgang til livet igen.

Jeg havde så fin en oplevelse i forbindelse med forberedelsen af en andagt her på skolen: Tænk at livstræets grene også omslutter vores bibel; – i begyndelsen omtales livets træ midt i haven, men også i bibelens sidste kapitel møder vi det. Her fortælles, at livets træ vokser på begge sider af livets flod. Træet er så frugtbart, at det bærer frugt uophørligt, og dets blade er til lægedom for folkene.

Inger Øby Pedersen

3 billeder

Foto: Carsten Vindum
9c

HOMO LUDENS

(fra bagsiden)

krete resultater og effektivitet alene. Heller ikke ved bare at bruge albuerne.

At bevare *barnets* holdning er af afgørende betydning – en sag på *liv og død*. Uanset, hvad massekulturen mener, jvf. Matth. 18,1-6.

De unge mennesker på billedet pjanker ikke – eller spilder tiden. De er i *barnets* verden. Et øjeblik. For snart er de på vej til den barske virkelighed, hvor leg er »grinagtigt«. Forhåbentligt med noget af *barnet* i behold. Eller modet til at udtrykke *barnet*.

Jeg mener, at det bl.a. er en efterskoles opgave at opmuntre dertil. Ja, at træne dette mod. Især, når vi forpligter os på Jesu forkyndelse.

Billedet fik mig til at tænke på en fortælling i DGT. (1. Samuelsbog – kap.9). Om en mand, der mistede en flok æsler – og derfor sendte sin søn ud for at lede efter dem, hvilket egentlig var ganske naturligt. Denne søn (Saul) fandt dem ikke, uanset hvor meget han ledte, og hvor mange egne han gennemvandrede. Nu var æsler noget vigtigt noget – facts, der talte – og der måtte gøres de yderste anstrengelser. Den unge mand fik i den stigende desperation en ide. Han kunne opsøge en profet, som måske kunne fortælle ham, hvor æslerne var. Profeter ved så meget – ud over facts. Og det gjorde han.

– Du kan vel ikke sige mig, sagde sønnen, hvor fars æsler er blevet af?

Profeten (Samuel) så på ham – og svarede: »Jeg skal fortælle dig, hvad der bor i din sjæl«. Det er en væsentlig situation. Den unge mand er ude, for så vidt i et rimeligt ærinde – og så får han sådan et svar. Overhovedet ikke et svar på spørgsmålet. Han kom for at få et konkret resultat. At finde æsler. Facts. Men:

»– Jeg skal fortælle dig, hvad der bor i din sjæl –« Hvad?

I enhver sjæl bor der et barn, en lille prins, en lille konge – en slags »kundgørelse af Guds ord«, og glemmer vi det – derude i jagten på

æsler – eller facts og effektivitet, da *dør* vi som mennesker.

(Læs selv kap.9 i 1. Samuelsbog. Der er meget mere, end jeg har givet udtryk for. Og læs dernæst de Saint-Exupéry: Den lille Prins.)

Billedet på bagsiden er taget i en pause under indstuderingen af et skuespil. Og jeg er »gal« over, at jeg ikke selv er med på billedet. Her er trods legoklodser og »pjankemundering« lidt af menneskets sjæl – og måske et bevis på, at virkeligheden ikke kan dominere den ihjel.

Arne R

Nørre Nissum Høj- og Efterskole

Kirkebyen 16, 7620 Lemvig. Telefon 07 89 1004
Elevernes tlf. 07 89 1107

Forstander: Niels Braad

Formand for bestyrelsen: Sognepræst H. K. Jørgensen,
7500 Holstebro

Nørre Nissum Høj- og Efterskoles Elevforening

Elevbladet udkommer sidst i hver måned, undtagen januar og august.

Stof til elevbladet bedes tilsendt redaktionen senest den 27. i måneden forud.

Redaktion:

Gerda og Niels Braad, Bjarne Jørgensen,
Arne Rasmussen.

Adresseændringer, ind- og udmeldelser til:

Gerda Braad, Kirkebyen 16, Nr. Nissum, 7620 Lemvig
Telefon 07 89 1004

Kasserer:

Gerda Braad, Høj- og Efterskolen
Telefon 07 89 1004

Elevforeningens gironummer: 803 6233

Christensens Bogtrykkeri, Bogtrykkergården as, Struer

5050

127 00

DANMARKS PÆDOGISKE BIBLIOTEK

LERSØ PARKALLE 101
2100 KØBENHAVN Ø

HOMOLUDENS

(det legende menneske)

På billedet ser vi nogle forholdsvis voksne efterskoleelever – anno 1988. Unge mænd ovenikøbet. I hvert fald snart voksne – og på vej ud i den benhårde virkelighed. Er de »gået i barndom?« Eller gør de oprør mod den virkelighed, der venter. Virkeligheden af facts, resultater, albuer, teknik, effektivitet – og det indiskutabelt konkrete!

De leger jo. De leger med legoklodser. Sandelig – ovenikøbet i en slags »pjankemundering.«

Det går ikke. Hvor ender vi? Hvorfor læser de ikke lektier? Foretager sig noget fornuftigt? Noget nyttigt? Noget, der tæller? Hvilket chok

får de ikke, når virkeligheden slår dem i hovedet?

Jeg synes, at disse unge mænd på billedet er modige. Modige, fordi de tør udtrykke *barnet* – og dermed *barnets* egenskaber – i en tid, hvor disse egenskaber tydeligvis bliver domineret ihjel af helt andre egenskaber. Ja, ligefrem overflødiggøres. Det umiddelbare. Det tillidsfulde. Det helt engagerede. Åbenheden. Fantasien. Tæller disse egenskaber?

Men at miste forbindelsen til *barnet* i sig selv er begyndelsen til at miste sig selv som menneske. Jesus slog det fast med sytommersøm. Mennesket lever ikke af facts, kon-

(fortsættes side 31)